

Falvai Mátyás

Noir színesben

(Kondor Vilmos: *Budapest romokban*. Agave Kiadó, Budapest, 2011)

Kondor Vilmos Budapest-krimisorozata folytatódik, Gordon Zsigmond ismét felfegyverzi magát: magához veszi noteszét és tollát. Ezúttal 1946-ban vagyunk, Budapest – ahogy a címből is értesülünk – romokban hever a háború pusztítása nyomán. A világégés réme elvonult ugyan az emberek feje fölül, az atmoszféra azonban még mindig szorongató, a katarzis még odébb van, ha egyáltalán van rá remény. A bizonytalan időket egyaránt kihasználják a háborús hiénák, a vérengzés haszonszedői, vagyis a gyeplőt egyre keményebben megrántó kommunisták és a páratlan kegyetlenségű rablóbandák. Hogy e két csoport között érdemes-e különbséget tennünk, a regény folyamán egyre kétségesebbé válik. A háború utáni megtorlások során egyre-másra hullanak a fejek, az elégtétel mégsem felhőtlen, mert egyre inkább úgy tűnik, az aljasságot, a hatalomvágyat, a gátlástalanságot és kegyetlenséget nem lehet kiirtani néhány statáriális ítélettel. Gordon az *Új Magyarországnak* ír, és hébe-hóba még a *Reuters*nek is tudósít, megmaradt ugyanaz a kissé kívülálló, az eseményeket a felszínen hűvösen szemlélő, szófukar férfi, aki volt, talán csak a béketűréséből könnyebb kihozni kissé, a politikai folyamatoktól való távolságtartása is magától értetődőbben tűnik tova, mihelyt hazugságot és becstelenséget sejt, és minden eddiginél könnyebben hagyja magát belesodorni az igazság utáni, életveszélyes hajszába. Élettársával, Krisztinával még mindig megejtően magázódik, ám ez a kissé merev, esetlenül érzelmes kapcsolat is egyre mélyül intimitásában, amit csak erősít, hogy közösen nevelik Zsigmond régi barátjának, a bombatámadásban elhunyt Gellért Vladimir rendőrfelügyelőnek a lányát, a kis Emmát. Régi törzshelyére, a fényében megkopott Abbáziába is visszatér Oszkár, a hajdani főpincér, fogyott ugyan néhány tíz kilót, és hiányzik pár foga, de ahogy végigvág az ügyetlen pincérfiú hátán egy piszkos kendővel, az az érzésünk, lenne mód az újrakezdésre, ezeken a romokon újra felépülhet a régi világ, amikor a kávé még kávébabból készült, nem cikóriából, amikor még működtek a dolgok, legalábbis ahhoz képest, ami most van. Ez az illúzió a történet folyamán fokozatosan, de visszavonhatatlanul foszlik szerte, és ez a felismerés avatja Gordonnak az igazságért folytatott küzdelmét morális alapú szélmalomharccá.

